

Henviisninger til Skrifflæn.

Den hellige Skrift.

1. Skriften, saavel det gamle som det nye Testamente, bør ansages og kjendes. Ap. Gj. 17:11; Luk. 16:29, 31; 1 Pet. 4:11; Gj. 8:20; Joh. 5:39.
2. Skriften er en Aabenbaring til Menneskene og kan forstaas. 5 Mos. 29:29; Math. 4:4; 24:15; Rom. 10:17; 15:4; 2 Tim. 3:15-17; 2 Pet. 1:19; Ab. 1:3.
3. Det guddommelige Ords Ypperlighed og Magt. Sal. 12:7; 119:103, 105, 130; Gj. 6:17; Hebr. 4:12; Jer. 23:29.

Kristi andet Komme.

1. Kristus vil komme igjen anden Gang. Joh. 14:1-3; Ap. Gj. 1:9-11; Tit. 2:13; Hebr. 9:28; 1 Joh. 3:2; Ab. 1:7; 22:20.
2. Kristi andet Komme vil blive personligt og synligt. Math. 24:30; Mark. 13:26; 14:62; Ap. Gj. 1:9-11; 1 Thesf. 4:16; Ab. 1:7.
3. Ved Kristi Komme skulle alle Syndere, som da lede, blive ødelagte. Math. 13:24-30, 37-43; Luk. 17:26-30; 2 Thesf. 2:7, 8; Ab. 19:18-21; Dan. 12:1, 2; Jub. 14, 15.
4. Naar Frelseren kommer, skulle de døbe i Kristus opstaa og de levende hellige forandres. 1 Kor. 15:51, 52; 1 Thesf. 4:16, 17; 1 Joh. 3:2. Derefter skulle alle de hellige fare op til Himmelen med deres Herre, til Faderens Hus, det nye Jerusalem. Joh. 14:1-3; 7:33; 13:33, 36; 16:5, 10, 16, 28; 1 Pet. 1:3-5; Fil. 3:20.
5. Ved Kristi Komme vil Jorden blive gjort øde og tom. Gj. 13:6-9; 24:1-6. De faa, som blive tilovers, ere Guds Folk, som derefter følge med Jesus til den himmelske Stad. Gj. 28:21, 22; Jer. 4:20-27; 25:33; Zef. 1:2, 3, 14-18; 3:8.

Opstandelsen.

1. De dødes Opstandelse er lært i det gamle Testamente. Job 14: 14, 15; 19: 25, 26; Sal. 17: 15; 49: 15, 16; 71: 20, 21; Ee. 26: 19; Jer. 31: 15, 16; Ee. 37: 1-18; Dan. 12: 2; Hof. 13: 14.

2. I det nye Testamente. Math. 22: 31, 32; Rom. 4: 17; Joh. 6: 89, 40, 44, 54; 11: 24, 25; Ap. G. 4: 2; 17: 31, 32, 23: 6; 26: 6-8; Rom. 8: 11; 1 Kor. 6: 14; 15: 12-18, 51-55; 2 Kor. 4: 14; Fil. 3: 10, 11; 1 Thess. 4: 13-17.

3. Der vil blive to Opstandelser—de retfærdiges og de ugudeliges. Dan. 12: 2; Joh. 5: 28, 29; Luk. 14: 14; Ap. G. 24: 15; Hebr. 11: 35.

4. Der vil blive et Tidsrum af 1000 Aar imellem de to Opstandelser. Nab. 20: 4-9. De Folk, som Satan her forfører, efter at de tusende Aar ere fuldbendte, kunne ikke være andre end de ugudelige, som ere blevne levende igjen eller opstandne. Vers 5.

De tusende Aar.

Disse ere alene bestemt omtalte i Nab. 20. Der er i vore Tider en meget udbredt Lærdom, saavidt det timelige Tusendaarbrige, hvilken erklærer: "At Kristus vil regjere aandelig i de 1000 Aar før sit andet Komme, i hvilken Tid Evangeliet vil blive almindelig udbredt og vil triumfere over alle Bildfarelseser, og alle Mennesker skulle blive fromme, hellige, og lykkelige under dets Indflydelse,—at Krig vil ophøre, og verdslige Regenter opretholde bestandig Fred og Retfærdighed."

At denne Lærdom er fejl bevises af følgende Skriftsteder:—

1. Pignelsen om Klinton iblandt Hveden læser, efter Jresrens egen Forklaring, at den ondes Børn ville vedblive tilligemed Rigets Børn indtil Verdens Ende. Math. 13: 24-30, 37-40.

2. Det lille Horn, eller Ravemagten, vedbliver indtil Dommens eller Verdens Ende. Dan. 7: 21, 22, 26.

3. I de sidste Dage skal det ikke være herlige og fredelige, men vanskelige Tider. 2 Tim. 3: 1-9; 4: 3, 4; 1 Tim. 4: 1, 2; Math. 24: 11-14; Luk. 18: 8.

4. Naar Kristus kommer anden Gang, vil Verdens Tilstand

være ligesom i Noas og Lots Dage. Math. 24: 37-39; Luk. 17: 26-30; 2 Tim. 3: 13.

5. Skriften fremstiller Bejen til Gud som en snæver og vanskelig Vej, og Bejen til Døden som en bred og let Vej og lærer ingen Steder, at der skulle være i de Aar, da det modsatte vil finde Sted. Math. 7: 13, 14; Luk. 12: 32; 13: 24; Joh. 16: 33; Ap. G. 14: 22; 2 Tim. 3: 12; Nab. 7: 9, 13, 14.

6. Guds Menigheds Haab er Kristi andet Komme og de retfærdiges Opstandelse, ikke Verdens Omvendelse. Tit. 2: 13; Kol. 3: 4; 2 Tim. 4: 6-8; 1 Thess. 4: 13-18; 1 Pet 5: 4; 1 Joh. 2: 28.

De helliges Arbejd.

1. Landet blev lovet til Abraham. 1 Mos. 12: 7; 13: 14, 15, 17; 17: 8; 26: 3, 4; 28: 13.

2. Han har endnu ikke faaet det til Ejendom. Ap. G. 7: 5; Hebr. 11: 8, 9.

3. De troende ere Arvinger med ham. Gal. 3: 7, 9, 29; Rom. 4: 16.

4. Korjættelsen indbefatter Jorden. Rom. 4: 13; Hebr. 11: 13; Sal. 37: 9, 11; Math. 5: 5; Ordsp. 11: 31; Sal. 115: 16.

5. Jorden, som hviler under Forbandelsen formiddels Synden, vil blive gjenløst. 1 Mos. 3: 17, 18; Ee. 65: 17, 18; Rom. 8: 19-21; 2 Pet. 3: 13; Nab. 21: 1.

Helligdommen.

"Og han sagde til mig: indtil to tusende og tre hundrede Aftener og Morgener, saa skal Helligdommen retfærdiggøres." Dan. 8: 14.

"Helligdommen" er en Gjenstand i Skriften, omkring hvilken Sandheder af stor Vigtighed samle sig. Den giver en klar Fremstilling af Kristi Midlerembede i begge Afdelinger af den himmelske Helligdom og forklarer Adventisternes Skuffelse i Aaret 1844.

Ordet "Helligdom" betegner et helligt Sted eller den Plads, mod hvilken vor Tilbedelse retter sig.

1. Den jordiske Helligdom blev bygget af Israels Børn. 2 Mos. 25: 8, 9; 36: 1-7; 2 Kegn. 20: 8.

2. Den blev indrettet efter en Eignelse. 2 Mos. 25: 9, 40; 26: 30; 27: 8; 4 Mos. 8: 4; Ap. Gs. 7: 44; Hebr. 8: 5.

3. Den havde to Afdelinger—det hellige og det allerhelligste. 2 Mos. 26: 33, 34; 3 Mos. 21: 22, 23; Hebr. 9: 1-7.

4. Præsterne forrettede Tjenesten i den. 2 Mos. 28: 41, 43; 29: 30; 3 Mos. 16: 2-19, 32, 33; Luf. 1: 8, 9; Hebr. 9: 1-7; 13: 11.

5. Den blev forsonet eller renseddiggjort med Blod. 2 Mos. 29: 36-38; 3 Mos. 16: 15-19, 32, 33; Hebr. 9: 22, 23.

6. Den blev ødelagt. Dan. 9: 26; Math. 24: 1, 2.

7. Den var en Skygge eller et Forbillede paa den nye Pagts Helligdom, som er i Himmelen. Hebr. 8: 1-5; 9: 23, 24; Sal. 102: 20; Jer. 17: 12.

8. Den himmelske Helligdom er lig den jordiske i følgende Stykker: (1.) Den har en præstelig Tjeneste, Hebr. 8: 1-5; 9; 24; 10: 19-21; 6: 19, 20. (2.) Der ere to Afdelinger, Hebr. 9: 23, 24; 2 Mos. 26: 31-35; Ab. 4: 1, 2, 5; 11: 19. (3.) Den bliver rensed eller renseddiggjort med Blod. Dan. 8: 14; * Hebr. 9: 11, 12, 23, 24. (4.) Den indeholder Guds Lov, eller den befalede Pagt. 2 Mos. 25: 21, 22; 40: 20, 21; 1 Kong. 8: 6-9; Hebr. 9: 1-4; Ab. 11: 19. (5.) Naar Herrens Herlighed fylder Tabernaklet, eller Templet, er der ingen Tjeneste. 2 Mos. 40: 34, 35; 1 Kong. 8: 10, 11; Ab. 15: 8.

9. Tjenesten i det allerhelligste blev forrettet alene paa Forsværgens Dag. 3 Mos. 16: 2, 12-15, 29, 30; Hebr. 9: 7; Ab. 11: 19. Dette sidste sker under den syvende Engels Væsen, efter at den sjette Væsen, eller det andet Ve, er forbi, under hvilket Tyrkerne udfyldte deres Rolle, og de to Guds Vidner—det gamle og nye Testamente—fuldendte at profetere i Sæl og Afse. De 1260 Dage (Aar) begyndte i Aaret 538 e. K., og endtes i Aaret 1798 e. K.

At Pagten (den befalede) er de ti Bud, se 2 Mos. 31: 18; 32: 15, 16; 34: 28; 5 Mos. 4: 13; 9: 9, 11; 10: 4; Hebr. 9: 4; Sal. 103: 17, 18; 105: 7-10; 111: 5-10.

Af Ab. 15: 8 læse vi, at naar Plagerne, hvormed Herren truer i den tredje Engels Budskab, Ab. 14: 9-11, og som beskrives i Ab. 16, udgydes over Menneskene, da vil der ikke

* Denne Text maa henvisse til den himmelske Helligdom, thi den jordiske blev ødelagt, i unge forend de 2300 Dage (Aar, Gs. 4: 6) vare forbi.

mere blive nogen Tjeneste i Helligdommen. Derfor falder de "Guds Brede Vin, som er isjænkent ublandet i hans Forsværgelses Kalk." Da vil Kristi Midlerembede være ophørt, og Naaden ikke mere tilbydes Syndere.

De 2300 Aar begynde i Aaret 457 f. K.; Dan. 8: 14; 8: 16-19; 9: 21-25; Esra 7: 7, 8. Her alene findes det skrevne Dokument, som autoriserer Jøderne til igjen at være et selvstændigt Folk, at komme tilbage og at bygge Jerusalem. Og med denne Beregning stemmer Aaret for Kristi Døds og Korsfæstelse overens. 457 fulde Aar og 1843 fulde Aar ville udgjøre 2300 Aar. Men da en Tid af Aaret 457 f. K. var herunder den Gang, Jøderne rejste til Jerusalem, saa bliver det først i Aaret 1844 e. K., at de 2300 Aar fuldkommes. Derfor begynder Helligdommens Forjoning, eller Renseddiggjørelse, fra den Tid, hvilket er det sidste Naadens Værk og Forsværgelsestjeneste, som Jesus udfører i det allerhelligste. Naar dette er fuldendt, kommer Menneskets Søn paa den høide Sky.

Tidernes Tegn.

"Naar det er blevet Aften, sige I: det bliver en skøn Dag; thi Himmelen er rød; og om Morgenen, det bliver Storm i Dag; thi Himmelen er rød og mørk. I Djenstafte! Himmelen Skikkelse vide I at bedømme, tunne I ikke ogsaa bedømme Tidernes Tegn?" Math. 16: 2, 3.

1. Daniels Profeti. Daniels Profetier i 2det, 7de og 8de Kapitel, som række ned til Verdens Ende, ere alle ophjorte med Undtagelse af de allerlidste Enkeltheder. Det babyloniske, medo-persiske, græske og romerske Rige ere alle oprejste, det ene efter det andet, og påserede forbi, ligesom Herren forud forkyndte. Det semite almindelige Rige, eller Guds evige Rige, er nær. Det, som naar tilbage at udføre, er, at Stenen som blev afhuggen, men ikke med Hænder, skal slaa til Billebets Jødder, og knuse dem. Da skal det hele Billede, eller alle denne Verdens Riger, blive som Avner af en Lo om Sommeren, og deres Sted arbeides ikke findes mere. Men Stenen, eller Guds Rige, hvor Kristus er Konge, skal opfylde af Jorden. Hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ere og lyde ham. Dan. 2: 34, 35, 44, 45; 7: 14, 18, 27.

2. Solen skal formørkes. Math. 24: 29; Mark. 13: 24; Luf. 21: 25; Ab. 6: 12.

"Den 8de Maj 1780 var det en meget forfærdelig, mørk Dag i Ny England, da alle Ansigter syntes at blive sorte, og Jølkene fyldtes med Forfærdelse. Der var stor Forstræffelse i den By, hvor Edward Lee boede. Menneskene forsmagtede af Frugt for, at Dommens Dag var nær, og alle Nabaerne forsamledes om den hellige Mand; thi hans Lampe var gjort tilrette og skinnede klarere end tilforn midt i det unaturlige

Mørke. Lyffelig og glad i Gud henviste han dem til den eneste Tilflugt for den tilkommende Brede og anvendte de mørke Timer i alvorlig Bøn for den fortraktede Mængde." Trakt. No. 379, Am. Trakt. Selsf. Se og "Sear's Guide to Knowledge," "Stone's History of Beverly," og flere.

3. Maanen skal ikke give sit Skin. "Den paafølgende Aften var Mørket uden Tvivl tyffere, end det nogen Tid har været siden Verdens Stabelse. Det syntes for mig paa den Tid, at derjom ethvert lysende Legeme i Verden havde været indhyllet i uigjennemtrængeligt Mørke eller udblettet af Griftense, saa kunde Mørket ikke have været større. Et Ark hvit Papir, som blev holdt nogle faa Tommer fra Djet, var ligesaa usynligt som det sorteste Kløjel." Mr. Tenny of Exeter, N. H. Se og Portsmouth Journal, May 20, 1843.

4. Stjærnerne skulle falde af Himmelen. Dette opfyldtes i 1833. Prof. Olmstead af Yale Kollegium siger, at det betænkede en ikke ubetydelig Del af Jordens Overflade. Dette Kænomen udstrakte sig fra Midten af det Atlantiske Hav til det Stille Havs Kyster og fra de engelske Besiddelser imod Nord til den nordlige Kyst af Syd Amerika. Det saae aldeles ud som en Stjærneregner og er en bogstavelig Opfyldelse af Profetien.

5. Et stort aandeligt Krafald blandt dem, som bekjende sig til at være kristne. 2 Thesi 2: 9-12; 2 Tim. 3: 1-5; 4: 3, 4; 1 Tim. 4: 1, 2; Math. 24: 11-18.

6. Der skulle komme Spottere i de sidste Dage, som foragte Lærdommen om Jesu Komme. 2 Pet. 3: 3, 4; Jud. 17, 18.

7. Raab om Fred og Tryghed blandt kristne Bekjendere. 1 Thesi, 5: 3; Math. 24: 48-51.

8. Ligesom Noas og Lots Dage vare, saaledes er det og i disse Dage. Math. 24: 37-39; Luf. 17: 26-30.

9. De skulle samle Liggende i de sidste Dage. Jat. 5: 1-3; Strid blandt Religionsbekjendere. Vers 9.

Spiritisme.

1. Fortidens Spiritisme eller Omgang med Aander. 1 Mos. 8: 1-5; 2 Mos. 22: 18; 3 Mos. 19: 31; 25: 27; 5 Mos. 18: 9-12; 1 Sam. 28: 6-10; 1 Kong. 22: 20-23; Ej. 10: 3; Math. 10: 1; 12: 43-45; 15: 22; 17: 14-18; Ap. Gj. 5: 16; 16: 16-18; 19: 11-17; Ej. 6: 12.

2. Nutidens Spiritisme forkyndt af Profeterne, og et Tidernes Tegn. Ej. 8: 19, 20; Math. 24: 23, 24; 2 Thesi, 2: 9-12; 1 Tim. 4: 1; 2 Tim. 3: 6, 7; Aab. 18: 11-14; 16: 13, 14; 18: 2.

Guds Lov.

1. Gud talede de ti Bud i alt Folkets Raahør og skrev dem

med sin egen Hænde paa to Stentaaler. "Og Herren talede til eder midt af Ilden: I hørte Ordets Røst, men I saae ingen Lignelse foruden Røsten. Og han forkyndte eder sin Raag, hvilken han bød eder at gjøre, de ti Ord, og han skrev dem paa to Stentaaler." 5 Mos. 4: 12, 13; 5: 22; 2 Mos. 20: 1; 24: 12; 31: 18; 32: 15, 16; Neh. 9: 13.

2. Rindstaben om disse ti Bud var i Verden, før de bleve forkyndte paa Sinai. 1 Mos. 26: 5. (1.) 1 Mos. 35: 1-4. (2.) 1 Mos. 31: 19, 34, 35. (3.) 3 Mos. 18: 3, 21-27. (4.) 1 Mos. 2: 1-4; Mark. 2: 27 (Tiden blev regnet efter Uger af syv Dage); 1 Mos. 8: 10, 12; 29: 27, 28; 2 Mos. 16: 4, 22-30. (5.) 1 Mos. 9: 20, 25. (6.) 1 Mos. 4: 8-11, 23, 24; 9: 5, 6. (7.) 1 Mos. 20: 5-9; 38: 24; 39: 7-9. (8.) 1 Mos. 31: 19, 30, 32, 39; 44: 8. (9.) 1 Mos. 39: 7-20. (10.) Dette Bud blev allerede overtraadt af Eva, og denne Synd maa nødvendigvis gaa forud for Overtrædelsen af det otteende Bud. Rom. 4: 15, og 5: 13 bevise fornævnte Sætning paa det bestemteste, thi derjom de ingen Lov havde kjendt, kunde ej heller Synden være bleven tilregnet.

3. Guds Lov er en Regel og Rettefærdighed for vore Handlinger. 5 Mos. 11: 18, 19; Sal 37: 30, 31; Præd. 12: 13; Math. 19: 16, 17; Rom. 2: 13; 3: 19, 20; 7: 7; 8: 4 Jat. 1: 25; 2: 8-12; 1 Joh. 3: 4; Aab. 22: 14.

4. Den er fuldkommen. Sal. 19: 7-9; 119: 138, 142, 157; Ej. 48: 18; Rom. 7: 12, 14, 22, 25.

5. Ubegrænset i dens Ledvaren. 1 Krøn. 16: 15-17; Sal. 89: 29-35; 103: 17, 18; 105: 8; 111: 7, 8; 119: 144, 152, 160; Math. 5: 18.

6. Stabfæstet ved Kristi og Apostlernes Vidnesbyrd. Math. 5: 17-19; 22: 35-40; Luf. 16: 17; Rom. 8: 81; 8: 3, 4, 7; 1 Kor. 7: 19; Aab. 12: 17; 14: 12; 22: 14; 1 Joh. 2: 3, 5; 5: 2, 3.

7. Den bliver indskreven i deres Hjerter, som omvendte sig til Gud. Jer. 31: 31-34; Hebr. 8: 10-12; 10: 16, 17.

Loven om Ofringer.

1. Denne Lov er afløst. Hebr. 10: 1-5, 18; Ej. 2: 15; Kol. 2: 14.

2. Den angik Præstedømmet og Lovens Tjeneste. Hebr. 7: 12, 16, 28; 2 Kor. 3: 7. Men nu har Kristus faaet en ypperligere Tjeneste i Himmels Helligdom. Hebr. 8: 2, 6. Og paa Jorden udførte hans Dileppler Tjenesten, dygtiggjorte ved Guds Aand, 2 Kor. 3: 3-6; hvilket alt har til Hensigt at bringe Guds Folk bort fra Lovens Overtrædelse til at være hans lydige Børn. Math. 1: 21; 1 Joh. 1: 7-9; Rom. 6: 1-4; 1 Joh. 3: 3-5. Det sande Offerlam er Kristus—Guds Lam, som bærer Verdens Synd.

Sabbaten.

Herrens Sabbat er den syvende Dag. Den er endnu ligesaa hellig og bindende, som den altid har været.

1. Den blev indstiftet, eller helliget og velsignet, ved Stabelsen. 1 Mos. 2: 1-3; 2 Mos. 20: 11; Mark. 2: 27; 2 Mos. 16: 22, 23, 25-30.

2. Den er befaleet i Guds Lov; 2 Mos. 20: 8-11; og vedbliver paa den nye Jord. Ef. 6: 23.

3. Dens Helligeholdelse er forbunden med Forjættelser om et evigt Liv. Ef. 5: 2-7; 58: 13, 14.

4. Den er det nye Testaments Sabbat. Math. 12: 1, 2, 5, 8-12; 24: 20; Mark. 2: 23-28; Luk. 23: 54, 56; Joh. 19: 31; Ap. Gj. 13: 17, 27, 42, 44; 15: 21; 16: 13; 17: 2; 18: 4.

Otte og femti Gange er den syvende Dag i det nye Testamente kaldt Sabbat. Dette blev skrevet i den kristne Tidssalder for dem, som leve i samme. Det rette Navn paa den syvende Dag (Lørdagen) i den kristne Tidssalder, er derfor "Sabbaten" efter Herrens eget Ord. Men den Dag, som følger efter, er simpelthen kaldt "den første Dag i Ugen." Ordet "Sabbat" betegner Hviledag. Kald derfor den syvende Dag Sabbat og hvil paa den, samt hellige den! Lad "Gud være sandbrø, men høert Menneske en Løguer! At du maa befindes retfærdig i dine Ord." Rom. 3: 4. "Derfor nogen taler i Menigheden, han tale som Guds Ord." 1 Pet. 4: 11.

Den syvende Dag er "Herrens Dag," thi han har forbeholdt sig den, og ikke nogen anden.

Jøbernes Sabbater vare aarlige eller ceremonielle Sabbater. 3 Mos. 16: 31; 23: 32; 2 Kong. 4: 23; 1 Krøn. 23: 31; Kol. 2: 16, 17; Rom. 14: 5, 6.

Tid til at begynde Sabbaten.

Sabbaten er en Rindommelse af Jehovahs Hvile paa den syvende Dag, efter at han havde skabt al Ting i de sex Dage. Derfor begynder den om Aftenen overensstemmende med den første Inddeling af Tiden.

Over fire og tyve Timers Dag begynder med Aftenen. 1 Mos. 1: 5, 8, 13, 19, 23, 31; 3 Mos. 23: 32; Neh. 13: 19.

Aftenen begynder, naar Solen gaar ned. 3 Mos. 22: 6, 7; 5 Mos. 23: 11; Jofu. 8: 20.

Den første Dag i Ugen.

Den første Dag i Ugen er nævnt otte Gange i det nye Testamente, Math. 28: 1; Mark. 16: 2, 9; Luk. 24: 1; Joh. 20: 1, 19; Ap. Gj. 20: 7; 1 Kor. 16: 2. Her findes ikke den sjæreste Hentydning til, at den er en hellig Dag eller Sabbat. "Herrens Dag," som er nævnt i Ab. 1: 10, vises af 2 Mos.

20: 10; Ef. 58: 13 og Mark. 2: 27 at være den syvende Dag.

Om Fædrenes Vidnesbyrd siger Luther: "Naar Guds Ord bliver ublagt og konstrueret af Fædrene, saa er det efter min Formening, ligesom naar man sier Mælk gjennem en Kulsæt, hvilket nødvendigvis fordærver Mælken og gjør den fort. Saaledes er Guds Ord i sig selv tilstrækkelig rent og klart; men formeddelt Fædrenes Tærdomme og Skrifter er det visse lig bleven formørket og forfalsket.

Daaben.

Døbe, græst, *Baptizo*: at buppe, nedbuppe, nedsenke, døbe, vaske, reise.—Greenfield.

Vi døbes i Navnet Fædrenes og Sønnens og den Helligaands. Math. 28: 19. Dette udtrykker vor Tro paa den eneste sande Gud, Fædren, Joh. 17: 3, og paa hans Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og Målder, samt paa den Helligaands Virkning paa Hjertet til Sindets Fornyelse.

Daaben er Nedbuppelse. Math. 3: 6, 13, 16; Mark. 1: 5, 9, 10; Joh. 1: 28; 3: 23; Ap. Gj. 8: 36, 38, 39; Rom. 6: 3-5. Omvendelse og Tro maa gaa forud for Daaben. Mark. 16: 16; Math. 3: 6; Ap. Gj. 2: 38, 41; 8: 12, 13, 37; 9: 17, 18; 10: 43-48; 16: 14, 15; 18: 8; 22: 16.

Guds Ord fremviser intet Exempel paa, at Børn uden Tro ere bleve døbt. "Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees." Hebr. 11: 1. Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, ster ved Guds Ord. Rom. 10: 17.

Den hellige Skrift befaler ikke med eet Ord, at Forældre skulle lade sine Børn døbe; men Befalingen om Daab maa adlydes af den, der er villig og stiftet dertil. "Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forlæbelse." Ap. Gj. 3: 38.

Daaben er ikke en Forjættelse, men en Befaling paa Guds Side og en Lydigheidsgierning paa Menneskets Side. Derfor er den en god Samvittigheds Pagt med Gud. 1 Pet. 3: 21.

Samvittigheden er en Stemme i Sjælen, som vidner med os, naar vi gjøre godt, at det er behageligt for Gud, og bebrejder os, naar vi gjøre ondt. Denne kan ikke existere hos et spædt Barn, saalange det endnu ikke har gjort hverken godt eller ondt.

Forjættelsen om Guds Rige hører de smaa Børn til uden Daab. Mark. 10: 13-16. Kristus døbt ikke disse smaa; men han lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.

Daaben betegner, at vi afsæ fra Synden og berejter os til at vandre i Lydigheid mod Guds Bud. Vi begraves med Kristus i Daaben, naar vi nedbupes i Vandet. Vi opstaa af Vandet i Lighed med hans Opstandelse. Rom. 6: 3-7. Derfor vi da

blive bestandige til Enden i Kristi Kjærlighed og Lydighed, saa skulle vi og worde ham lige i Herlighed, naar han aabenbares. 1 Joh. 3: 2.

“Hvo, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker.” Joh. 14: 21.

Faderen og Sønnen.

Gud er en Person. Joh. 5: 37; Dan. 7: 9; 2 Mos. 33: 18-23; 24: 10; Mark. 16: 19; G. 1: 26-28.

Faderen er den selveristerende, uafhængige, almægtige, eneste sande Gud. Joh. 17: 3; Mark. 5: 7; Dan. 2: 44; 1 Tim. 6: 16; 1: 17; Ab. 19: 6; 1 Kor. 8: 6; G. 1: 17; 4: 6; Ab. 19: 6; 1 Kor. 8: 6; G. 1: 17; 4: 6; Ab. 4: 8; 1 Tim. 2: 5.

Sønnen er Gud, Guds Søn, sødt af Gud, opfyldt, sendt, opholdt og herliggjort af Faderen. Joh. 1: 1-3; Gal. 2: 7; Drbfp. 8: 22-31; Ab. 3: 14; G. 1: 15; Joh. 3: 18; 6: 38-40, 44, 46; 8: 28, 58; 17: 5, 24; Hebr. 1: 5-9; Kol. 2: 19; Joh. 11: 25; Math. 28: 18; 1 Kor. 11: 3; Joh. 5: 19; 12: 49, 50; 7: 16; 14: 24, 28; 17: 1.

Menneskets Natur.

Da Gud bandede Mennesket af Jordens Støv, skabte han ikke et dobbelt Menneske, men eet enkelt Menneske. Dette hele Menneske er skabt en levende Sjæl (ikke to levende Sjæle), efter at Livets Aande var blæst i hans Næse.

1. Mennesket blev dannet af Jordens Støv, og Mennesket bliver til Støv igjen. 1 Mos. 3: 19; 2: 7; 18: 27; Job 10: 9; 34: 15; Gal. 103: 14; Præb. 3: 20; 1 Kor. 15: 52, 47.

2. Formedelst Livets Aande erholdes Mennesket Liv og Bevidsthed. 1 Mos. 2: 7. Denne Livets Aande er i Menneskets Næse. De have denne Aand tilfælles med Dyrene. 1 Mos. 7: 15, 22; Job 27: 3; Gal. 104: 29; 148: 4; Præb. 3: 19; 12: 7. Her naar ikke, at Aanden, som gaar til Gud, kan tænke eller er levende. Og her tales saavel om de ugudelige som de gudfrægtige. Videre G. 2: 22; Ap. G. 17: 25. Svortes Aanden kommer til Mennesket igjen i Opstandelsen vides alertydeligt af G. 37: 1-13.

3. En levende Sjæl er ikke en ubodelig Sjæl. 1 Mos. 1: 20, 30; 2: 7; 5: 5; 3 Mos. 17: 11, 14; 4 Mos. 23: 10; Jos. 2: 13; 1 Kong. 19: 4; Gal. 49: 16; 89: 49; Ab. 16: 3; 20: 4. Disse Sjæle vare døde tilforn, thi ellers kunde de ikke blive levende igjen.

4. Mennesket har ikke Ubodelighed i sig selv; men Gud alene har det. Mærk, “uforkrænkelig” og “ubodelig” ere Ord af ens Betydning. 1 Tim. 1: 17; 6: 16. Gud kan give Ubodelighed, eller evigt Liv, til Menneskene. Joh. 5: 26, 29, 39

40; Rom. 6: 23. Denne Gave er endnu ikke overantvordet til Mennesket selv, thi han kaldes jordisk. 1 Kor. 15: 47; Kol. 3: 3, 4. Men den er fremillet til os i Evangeliet som en Guds Naadegave, hvilken vi skulle søge at erholde. 2 Tim. 1: 10; 2 Pet. 1: 4; Rom. 2: 7. Og alle, som søge paa den rette Naade, ville erholde denne Naadegave i de retfærdiges Opstandelse. Luf. 14: 14; 1 Kor. 15: 51-54.

De dodes Tilstand.

“Et Menneske opgiver Aanden, hvor er han da?” Job 14: 10.

1. De ere ikke med Kristus i Himmelen. Gal. 115: 16; Joh. 7: 33, 34; 8: 13; 8: 21; 18: 38; Ap. G. 2: 34; Hebr. 11: 9, 10, 13, 39, 40. G. heller ere de i Helvedes Ild; thi hvad var da Dommen nyttig for? Job 21: 30; 2 Pet. 2: 9.

2. De ere i Graven. 1 Mos. 3: 19; 37; 85; Job 3: 11-19; 7: 21; 10: 18-22; 14: 10-14; 17: 13-16; Gal. 88: 10-12; 49: 16-21; 94: 17; Præb. 3: 20; 9: 10; G. 37: 12, 13; Dan. 12: 2; Ap. G. 2: 29; 84.

3. De sove og have ikke Liv. Ap. G. 13: 36; 5 Mos. 31: 16; 2 Sam. 7: 12; 1 Kong. 2: 10; 1: 21; 2 Kong. 20: 21; 2 Krøn. 26: 23; 27: 9; Job 3: 13; 14: 12; Gal. 76: 6; Math. 27: 52; Ap. G. 7: 60; 1 Kor. 15: 18, 20, 32, 51, 52; 1 Thes. 4: 13-16.

4. De kunne ikke prise Herren eller bruge Sindet eller Sjælsøverne. Job 14: 20, 21; Gal. 6: 6; 88: 11, 12; 115: 17; 146: 4; Præb. 9: 5, 6, 10; G. 38: 18, 19; 63: 16.

Israels Naab.

Guds Ord fremsætter kun eet Naab for de hellige. G. 4: 4. Dette Naab er ikke, at en ubodelig Sjæl farer til Himmelen, naar Mennesket dør; men at Guds Søn skal falde herlig aabenbares, oprejse sine hellige og samle alt sit Folk til sig, som de skulle erholde evigt Liv. Job 14: 14, 15; 19: 25, 26; Gal. 17: 15; G. 26: 19; Dan. 12: 2; Math. 13: 39, 43; 25: 31, 34; Luf. 14: 14; Joh. 5: 28, 29; 11: 24, 25, 43, 44; 6: 27, 39, 40; 14: 1-3; Ap. G. 23: 6; 24: 15, 21; 26: 6-8; Rom. 8: 23; 1 Kor. 1: 7; 15: 32, 45, 49-58; 2 Kor. 1: 14; 5: 10. Naar vi sammenligne Vers 1 med Joh. 14: 3, Hebr. 11: 10 og Ab. 21: 2 og Vers 4 med Rom. 8: 23, saa sees det lettelig, at Apostelen her fremskaffer en Kontrast mellem den nærværende Verden og den tilkommende Dødelighed og Ubodelighed; men hentyder ikke med et eneste Ord til nogen ubodelig Sjæl eller Aand eller Liv imellem Døden og Opstandelsen. Fil. 1: 6, 10; 2: 16; 3: 11, 20; Kol. 3: 4; 1 Thes. 2: 19; 3: 13; 4: 13-18; 5: 23; 2 Thes. 1: 7-10; 2: 8; 1 Tim. 6: 14; 2 Tim. 4: 8; Tit. 2: 13; Hebr. 11: 10, 13, 35-40; Gal. 5: 7

9; 1 Pet. 1: 3-7, 13; 4: 13; 5: 4; 2 Pet. 3: 7-13; 1 Joh. 2: 28; 3: 2; 5: 11; Ab. 5: 10, 13; 22: 7, 12, 20.

Sjæl.

Ordet "Sjæl" kommer fra det hebraiske Ord *Neh-phesh*. Det er oversat i Gesenius's hebraiske Ordbog som følger: 1. Aande. 2. Livsaanden, som det græske *psyche*, og det latinske *anima*, gennem hvilket Legemet lever, d. e. Livsprincipet, som giver sig tilkjennde i Aandedrættet. 3. Den fornuftige Sjæl, Sindet, Sædet for Følelser og Bevægelser. 4. En levende Stabning i hvilken er *neh-phesh*—Liv. Det er oversat i det gamle Testamente med: Sjæl, Liv, Person, Sind, Hjærte, Legeme, Vilje, o. s. v.

Fra det græske Ord *psyche*, hvilket Robinsons Ordbog oversætter: Aande, den virkende Aande, formeblst hvilken Legemet lever og føler, d. e. Livsprincipet, som giver sig tilkjennde i Aandedrættet.

Det er oversat i det nye Testamente, Sjæl, Liv, Sind, Hjærte.

Aand.

"Aand" i det gamle Testamente kommer i Almindelighed fra *Koo-agh*, hvilket er oversat Aand, Bind, Aande.

Gesenius's Ordbog giver følgende Fortlaring: 1. Aande, at aande, blæse, d. e., a) aande gennem Næsen, b) aande gennem Munden, c) Luftens Aande eller Bevægelse. 2. Den levende Aande, Aand, Liv, Livsprincipet, som viser sig ved Aandedræt gennem Mund og Næse saavel hos Mennesker som Dyr. 3. Den fornuftige Sjæl, Sindet, Aanden, a) Sædet for Følelserne og Videnskaberne, b) Sindsbefæftigheden, Maaden at føle og handle. c) Om Viljen, Raad, Hensigt.

I det nye Testamente fra *pneuma*, og er oversat Aand, Bind, Liv.

En mærkelig Kjendsgjerning.

Ordene "Sjæl" og "Aand" forekomme omtrent 1700 Gange i Bibelen, men ere aldrig nævnte med Tilførsødet udødelig. Derfor er det ganske udenfor Guds Ord, naar Menneskene tillægge Sjælen eller Aanden denne Egenkab. "Lag intet til hans Ord, at han ikke skal straffe dig; og du skal findes løgnagtig." Ordsp. 30: 6.

Hvor bibelsk og let fattelig er derimod følgende Kjendsgjerning: Mennesket dør og bliver til Støv, Sjælen eller Livet hører op, Aanden gaar til Gud, som gav den, Sindet og Tankerne forgaa. Kristus oprejser Støvet igjen, Aandedræt eller Livsaande bliver igjen givet til Mennesket, han bliver atter en levende Sjæl og har da igjen Sind, Tanke og Følelse.

Helvede.

Dette Ord kommer fra det hebraiske *sheol* i det gamle Testamente. Det er der oversat: Helvede og Grav; og kan i ethvert Tilfælde forstås om Graven.

I det nye Testamente findes tre græske Ord, som ere oversatte Helvede:

1. *Hades*. Dette betegner aldrig det endelige eller sidste Straffested. Dets oprindelige Betydning er: "En skjult Blads, Graven, Afgrunden, de dødes Rige." Det danske Ord Helvede er uden Tvivl beslagtet med det engelske Ord "Hell." Som kommer fra det angelsaksiske Ord "Helan" — at tilbage. I *Hades* eller Graven ere de døde ikke levende, men døde. Ab. 20: 13. Helvede afgav ikke de levende, men de døde, som vare dæri.

2. *Tartaro-o* er kun brugt een Gang, 2 Pet. 2: 4, og betegner der de onde Engles Opholdssted, hvilket af Ab. 12: 9 sees at være paa denne Jord.

3. *Gehenna* betyder ordret Ben Hinnooms Dal. 2 Kong. 23: 10; Jer. 19: 2, 6, 11-14. Den var Sæden for Jerusalem, og en Jib blev bestandig vedligeholdt der for at opbrænde Forbryderes og døde Dyrs Kropper. Hvad Jiben ikke fortæred blev fortæret af Orme. Hensigten var, at Luften ikke skulde forpøstes af deres Stant. Se enhver græsk Ordbog eller det Am. Trakt.-Selsk. Bibel-Ordbog. Dette Ord findes i det græske Testamente og er derfra oversat Helvede paa følgende Steder: Math. 5: 22, 29, 30; 10: 28; 18: 9; 23: 15, 33; Mark. 9: 43, 45, 47; Luk. 12: 5; Gal. 3: 6. Vor Frelser brugte dette Ord til et Forbillede paa de ugubeliges Straf. Det er mest anvendt til Jøderne, som vare vel kjendte med Hinnooms Dal. Det er et passende Billede paa Jibsen, hvori de ugubelige skulle opbrændes.

Ewig.

Dette Ord kommer i det nye Testamente fra *aioon*, og er forklaret i græske Ordbøger som følger: Vedvaren, begrænset eller ubegrænset; Ewigbed; et Afsnit af Fortid eller Fremtid; Tid, Alder, Levetid; Verden; o. s. v.

At dets Vedvaren ogsaa i Guds Ord er begrænset sees paa følgende Steder: 2 Mos. 14: 13; 21: 6; 3 Mos. 16: 31; 28: 41; 25: 46; Jonas 2: 7; Præd. 12: 5; 2 Kor. 5: 1, sammenlignet med Ab. 14: 6; 14: 11; 21: 2; Jer. 51: 39, 57; Hebr. 6: 2; Jud. 6. Ab. 14: 11 lyder ordret oversat saaledes: "Og deres Pines Nøg opstiger indtil Eternes Eder. (eller Ewighedernes Ewigheder)." Egeledes Ab. 20: 10, hvor der tales om Djævelen: "Og de skulle pines Dag og Nat indtil Eternes Eder." Heraf fremgaar ogsaa, at "ewig" er be-

grænset, thi ellers kunde der ikke tales om mange Evigheder eller Liber.

De ugudeliges Straf.

“Guds Ende vil det faae med dem, som ikke tro Guds Evangelium?” 1 Pet. 4: 17.

1. De skulle straffes paa Jorden. Ordsp. 11: 31; Nab. 20: 7-9. De skulle kastes i Afsjen, og den er paa Jorden. 2 Pet. 3: 10. At de skulle straffes noget andet Sted er kun en Gissning og en gammel teologisk Ide, bygget paa heidenske og falske Fabler.

2. De skulle straffes, efter at Dommen er affagt over dem, paa Herrens den store og forfærdelige Dag. Job 21: 30; Joh. 5: 29; 19: 48; Luk. 9: 26; Math. 13: 30, 40; 25: 31, 41; Ap. Gj. 17: 31; 24: 25; Rom. 2: 5; 2 Pet. 2: 9. Luk. 16: 19-31 er en lignelse, der fremstiller de døde, som om de talede, hørte og saae for at vise, hvad de vilde sige, om de kunde tale. Saaledes fremstilles de ogsaa i Gj. 31: 2, 7, 9, 14, 18; 32: 18, 21, 24-32; Gj. 14: 9-20. Men det er intet Bevis for, at døde Folk kunne tale i Gravene med hverandre. Saaledes ere livløse Ting ofte lignelsesvis fremstillede i Guds Ord: Abels Blod taler; 1 Mos. 4. Stenen raaber af Muren; Hab. 2. Arbejdernes Løn raaber; Jak. 5, o. s. a. Men derfor bliver det Guds Ord dog ligetil Sandhed, at “de døde vide ikke noget.” Denne lignelse beviser desuden kraftigt, at der for de døde ikke er Liv eller Samfund med de levende uden igennem Opstandelsen; Luk. 16: 30, 31: “om nogen opstaa fra de døde.”

Luk. 23: 43: Væs: “sandelig siger jeg dig i Dag, du skal være med mig i Paradis.” Kommaer ere indsatte af Mennesker efter deres Lykke, og den her anførte Maade findes i samme græske Kopier, hvilken stemmer overens med Joh. 20: 17.

3. De ugudelige skulle miste Livet og straffes med Døden. De skulle udryddes, omkomme, forgaa i Røg, ikke være mere, opbrændes, fortæres, tilintetgøres, ødelægges.

De ugudelige skulle miste Livet. Joh. 3: 36; 1 Joh. 5: 11, 12; Math. 10: 39; 16: 25; Luk. 17: 33; Joh. 12: 25; 1 Joh. 8: 15; Joh. 5: 39, 40.

De skulle straffes med Døden. Gj. 18: 4, 13, 20, 24, 26-32; 8: 18-20; 33: 8, 11, 13, 15-19; Rom. 1: 32; 6: 16, 21-23; 8: 6, 13; 2 Kor. 2: 16; 1 Joh. 5: 16; Nab. 20: 6, 14, 15; 21: 8; 2: 11; Jak. 1: 15; 5: 20; 5 Mos. 30: 15, 19; Ordsp. 8: 36; 14: 12; 19: 16; Jer. 21: 8; 31: 30; Joh. 5: 24; 6: 50, 53; 11: 26.

De skulle udryddes. Sal. 37: 9, 22, 28, 34, 38; Sal 104: 35; Ordsp. 2: 22; Gj. 29: 20; Ap. Gj. 8: 23; Sal. 49: 12, 20, 21; 52: 7; 94: 23; Jes. 1: 3, 11.

De skulle omkomme. Sal. 2: 12; 37: 20; 73: 26, 27; 93: 10; Job 20: 4-8; Gj. 1: 28; Ordsp. 19: 9; 21: 28; Luk. 18: 6.

De skulle forgaa i Røg. Sal. 37: 20; 68: 3.

De skulle ikke være mere. Sal. 104: 35; 58: 8, 9; 87: 10, 11; Luk. 19: 27; Gj. 26: 24; Obab. 16; Gj. 11: 4; 66: 17; Ordsp. 10: 24, 25; 12: 7; Jes. 1: 18.

De skulle opbrændes. Sal. 112: 10; 97: 3; Hebr. 12: 29; Gj. 1: 31; Mal. 4: 1, 3; Math. 3: 12; 7: 19; 13: 30, 38-40; 2 Pet. 3: 10; Hebr. 6: 7, 8; Joh. 15: 6; Nab. 18: 8.

De skulle fortæres. Gj. 26: 11; Obab. 18; Nah. 1: 10; Hebr. 10: 27; Nab. 20: 9; Gj. 10: 25; Sal. 21: 10; 71: 13.

De skulle tilintetgøres. Jes. 3: 19; 2 Thes. 2: 8; 1 Kor. 15: 26; Hebr. 2: 14; Gj. 28: 13-19. Naar Djævelen bliver tilintetgjort, da maa og alle Herrens Fjender tilintetgøres. Ap. Gj. 13: 41; Gj. 41: 11, 12; 40: 23, 24.

De skulle ødelægges. Sal. 37: 38; 2 Pet. 2: 1, 3, 12; 3: 7; Math. 10: 28. At forberne er det samme som at ødelægge eller ihjelslaa. Math. 7: 13; Luk. 12: 46; Sal. 92: 8; 73: 3, 17, 18; 145: 20; 5: 7; 9: 6; Ordsp. 1: 32; 11: 3; 13: 13; Rom. 9: 22; 1 Kor. 3: 17; Fil. 3: 19; 2 Thes. 1: 9; Nab. 11: 18; 1 Tim. 6: 9; Hebr. 10: 39; 2 Pet. 3: 16; 1 Thes. 5: 3; Jud. 5, 11.

Her ere eet hundrede og to og tredive Skriftsteder, som lære, at de ugudelige skulle faae Ende.

Den første Død, se 1 Mos. 3: 17-19. Den anden Død, se Mal. 4: 1-3. Den første og almindelige Betydning af kolasin er Lugt, Straf. Men i Math. 25: 46 er det oversat Pine, hvilket hverken stemmer overens med den engelske Oversættelse eller med det sørgelige Guds Ord. Straffen for Synden er Døden. Denne er den evige eller endelige eller anden Død.

Vi ville nu betragte Betydningen af de af Skriften anførte Ord efter Websters Forklaring.

Dø: opføre at lene, ubaanbe, omkomme.

Udnyddet: afhugge, affjære.

Omkomme: at dø, miste Livet, visne, ødelægges.

Forgaa: ikke mere være til.

Være: eksistere. Altsaa ikke være: ikke eksistere.

Opbrænde: at fortære med Ild, at lægge i Aske.

Fortære: at ødelægge som ved Ild, aldeles gjøre Ende paa.

Ødelægge: at dræbe, ihjelslaa, udrydde, tilintetgjøre.

Tilintetgjøre: behøver ingen Forklaring.

Derfor disse Ord ikke lære, at de ugudelige skulle en Gang opføre at være til, hvilke Ord kunne da lære de?

Syndere skulle aldeles udryddes af Jorden, og ugudelige skulle ikke være ydermere. Min Sjæl! lov Herren, Halleluja! Sal. 104: 35.

Den, som fejrer, ham vil jeg give at æde af Livets Træ, som er midt i Guds Paradis." Ab. 2: 7.

De aandelige Gaver eksistere fremdeles.

1. De indføres i den Fuldmagt, som Jesus gav sine Disciple. Mark. 16: 15—18.
2. Denne Fuldmagt er guldig til Slutningen af den kristne Tidsalder. Math. 18: 18—20.
3. Herren har sat disse Gaver i den kristne Kirke, for med Evangelister, Apostle og Lærere at vedbringe indtil Enden. 1 Kor. 12: 28; Ef. 4: 11—13; 1 Kor. 13: 8—10.
4. Det nye Testamente omtaler, at baade Mænd og Kvinder i den første Menighed aandede aandelige Gaver. Ap. Gj. 2: 1—4; 3: 1—8; 7: 55, 56; 9: 1—18; 10: 1—33; 14: 8—10; 16: 16—18; 18: 9, 10; 21: 8—11; 28: 1—6, 8; 1 Kor. 12: 1, 4—11; 2 Kor. 12: 1—7; Gal. 1: 11, 12; 2: 2; Ab. 1: 9, 10.
5. Hensigten med Gaverne var at føre Guds Menighed til Enhed, Fuldkommenhed og Renshed. Ef. 4: 11—14; 1 Kor. 1: 7, 8.
6. Naar vi forlade det nye Testamente, omtaler Historien mangfoldige Tilfælde, hvor Herren i den kristne Tidsalder har aabenbaret sig for sit Folk paa en overnaturlig og aandelig Maade.
7. De skulle optives igjen i de sidste Dage. Ap. Gj. 2: 17—20; Jeel. 3: 1—4; 1 Kor. 1: 7, 8; Jir. Ab. 12: 17; 19: 10 med Ef. 30: 8—13.